

Sygn. akt VII W 286/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 października 2017 roku

Sąd Rejonowy w Piotrkowie Tryb. w VII Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Joanna Cisak-Nieckarz

Protokolant: sekr. sąd. Dawid Lesiakowski

przy udziale oskarżyciela publicznego: xxx

po rozpoznaniu w dniu 04.10.2017 roku, 30.10.2017 roku

sprawy **P. M.**, s. B. i J. z d. A., urodzonego dnia (...) w Z.

obwinione go o to, że:

w dniu 14.03.2017 r. i 12.04.2017 r. nie zachował nakazanych środków ostrożności przy trzymaniu psów i dopuścił żeby jego psy wybiegały z terenu posesji przy ul. (...) i stwarzały zagrożenie dla przechodniów i rowerzystów oraz o to, że w dniu 14.03.2017 r. odmówił okazania dokumentu tożsamości strażnikowi miejskiemu

tj. o wykroczenie z art. 77 kw i art. 65 § 2 kw

1. obwinionego **P. M.** w miejsce zarzucanego czynu uznaje za winnego tego, że:

- w dniu 14.03.2017 r. w T. nie zachował nakazanych środków ostrożności przy trzymaniu psów w ten sposób, że nie zabezpieczył nieruchomości przed wydostaniem się zwierząt poza jej obręb, a nadto odmówił okazania dokumentu tożsamości strażnikowi miejskiemu interweniującemu w związku z niezachowaniem środków ostrożności przy trzymaniu zwierząt domowych czym wyczerpał dyspozycję art. 77 kw i 65 § 2 kw w zw. z art. 9 § 1 kw,

- w dniu 12.04.2017 r. w T. nie zachował nakazanych środków ostrożności przy trzymaniu psów w ten sposób, że nie zabezpieczył nieruchomości przed wydostaniem się zwierząt poza jej obręb, czym wyczerpał dyspozycję art. 77 kw

i za to na podstawie art. 65 § 2 kw w zw. z art. 9 § 2 kw wymierza obwinionemu karę łączną grzywny w wysokości 200,00 (dwieście) złotych;

2. zwalnia obwinionego od kosztów postępowania, wydatki przejmuje na rachunek Skarbu Państwa.

Sygn. akt VII W 286/17

UZASADNIENIE

W toku przewodu sądowego Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 14 marca 2017 r. w T. o godzinie 12:55 w rejonie sklepu (...) przy ulicy (...), biegały bez opieki trzy psy, nie miały założonych kagańców. W miejscu tym odbywał się ruch pieszych i rowerzystów. Interweniowali funkcjonariusze S. M. w T.. Podczas interwencji, jeden pies – mieszańiec, należący do P. M. znajdował się poza terenem jego posesji. Funkcjonariusz S. M. w T. Z. D. poprosił P. M. o okazanie dowodu osobistego. P. M. odmówił okazania dokumentu tożsamości.

/dowód: notatka urzędowa – k. 1,5,

zeznania świadka Z. D. – k. 27-27v,

zeznania świadka Z. P.- k. 27v-28

częściowe wyjaśnienia obwinionego P. M. k. 26v.- 27/

W dniu 12 kwietnia 2017 r. o godz. 8.55 w miejscowości T., przez drogę krajową nr (...) w kierunku ul. (...) biegły dwa psy wielkości owczarka niemieckiego, następnie weszły pod siatkę na teren posesji nr (...), należącej do P. M..

/dowód: zeznania świadka Z. D. – k. 27v.

zeznania świadka Z. P. k. 28

notatka urzędowa – k. 8/

P. M. ma 49 lat, posiada wyższe zawodowe - hydraulik, uzyskuje zasiłek z MOPS w wysokości 640 zł, jest żonaty, nie ma nikogo na utrzymaniu, bez majątku, nie był karany.

/dane wskazane przez obwinionego – k. 26/

Obwiniony nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wskazał, iż nie okazał dowodu tożsamości, gdyż nie miał go przy sobie. Jak dalej wyjaśnił, jeden ze strażników nie pozwolił mu dojść do słowa i się wytłumaczyć. P. M. przyznał, że jest właścicielem psa o imieniu B., rasy mieszańiec, umaszczenie białobrazowe, posiada książeczkę szczepień psa, jest również właścicielem psa o czarnym umaszczeniu. Obwiniony wskazał, że jego żona posiada również psa. Jak wyjaśnił, psy o których mówili strażnicy miejscy nie biegały poza terenem jego posesji. Według obwinionego poza obrębem terenu biegał bezpański pies, który został podrzucony na parkingu T.. Obwiniony dokarmił bezpańskie psy oraz postawił budę poza ogrodzeniem jego posesji. Według obwinionego porzucone psy są niegroźne, boją się ludzi, nie były szczepione, nie jest on w stanie wskazać kto jest ich właścicielem.

/wyjaśnienia obwinionego – k. 26v/

Sąd Rejonowy w Piotrkowie Trybunalskim dokonał następującej oceny zgromadzonego materiału i zważył, co następuje:

Ustalenia faktyczne w sprawie przedmiotowej Sąd poczynił w oparciu o zeznania świadków Z. D. i Z. P. – funkcjonariuszy straży miejskiej. Świadkowie w toku przesłuchania odnieśli się do czynności służbowych – interwencji, które miały miejsce w dniu 14 marca 2017 r. oraz 12 kwietnia 2017 r. na ul. (...), tj. posesji należącej do obwinionego P. M., powodów interwencji, oraz ich przebiegu. Jak podali świadkowie, powodem interwencji w dniu 14 marca 2017 r. było zgłoszenie o biegających w okolicy sklepu (...) dużych psach. W obecności funkcjonariuszy, w miejscu wskazanym w zgłoszeniu znajdował się tylko jeden pies, mieszańiec. Pies był poza ogrodzonym terenem posesji obwinionego. Strażnicy rozpoznali psa jako należącego do obwinionego. Ten nie kwestionował tego faktu. Próba wylegitymowania obwinionego nie powiodła się. P. M. odmówił okazania dowodu osobistego. Co do interwencji w dniu 12.04.2017r. funkcjonariusze dostrzegli podczas czynności służbowych – patronatu miasta dwa przebiegające psy. Zwierzęta weszły na teren posesji P. M.. Dostały się tam przechodząc pod ogrodzeniem. Sąd przyznał relacjom świadków walor wiarygodnych, zeznania te wzajemnie korespondują, są zbieżne, spójne, logiczne. Świadkowie zeznają co do czynności służbowych, zatem brak powodów aby te relacje kwestionować. Czynności opisywane przez świadków zostały ujęte „na gorąco” w formie notatek służbowych (k. 1,5,8), przekazy są zbieżne z tymi zapiskami. Świadkowie w sposób jednoznaczny, stanowczy i logiczny wskazali podstawy ustaleń co do opiekuna psa/psów, w szczególności co do pierwszej interwencji. Odwołali się bowiem do uprzednich interwencji, patronatu, czynności służbowych, kiedy to mieli sposobność, jako funkcjonariusze S. M. zaobserwować kto sprawuje pieczę nad tymi psami. Jak nadto podkreślił, P. M. nie kwestionował tego faktu podczas interwencji, a uprzednio co najwyżej tłumaczył, że psy przeskoczyły ogrodzenie. Oświadczenia w tym przedmiocie są zasadniczo zbieżne z wyjaśnieniami obwinionego. P. M. wprawdzie na rozprawie okazał dokumenty wydane dla innego psa, którego jest właścicielem, ale podkreślił, że opiekuje się

psami porzuconymi, bezpańskimi, karmi je, przygotował nawet schronienie (budę). W tym też zakresie wyjaśnieniom obwinionego należy przyznać walor wiarygodnych. Na wiarę nie zasługują natomiast jego twierdzenia, że pies nie mógł brać udziału w tym zdarzeniu i nie wychodził na zewnątrz. Świadek Z. D. i Z. P. nie mieli żadnych wątpliwości, że psy o których była mowa, należą do obwinionego P. M., bowiem widywali je wcześniej podczas pełnienia służby, nadto kilka razy miała już miejsce interwencja strażników miejskich oraz policji, wówczas P. M. był pouczony. Świadkowie wskazali, że wielokrotnie psy o których mowa w toku postępowania poruszały się w pobliżu drogi publicznej, a także przebywały na terenie obwinionego. Po okazaniu mu zdjęcia psa wykonanego przez Z. P. obwiniony potwierdził, że to zwierzę, którym się opiekuje.

Ustalając stan faktyczny, Sąd uwzględnił także wyjaśnienia obwinionego P. M., dając im wiarę w zakresie, w jakim obwiniony potwierdził, iż odmówił wówczas okazania dokumentu tożsamości interweniującemu strażnikowi miejskiemu.

Opisane wyżej dowody są wiarygodne, spójne, łącznie stanowią logiczną całość. Na ich podstawie Sąd poczynił ustalenia faktyczne. Tym samym Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom obwinionego, pozostającym w sprzeczności ze zgromadzonym materiałem dowodowym, traktując je jako przyjętą linię obrony.

Obwinionemu P. M. zarzucono popełnienie wykroczenia kwalifikowanego z art. 77 kw.

Przepis art. 77 kw stanowi, że karze grzywny do 250 zł albo karze nagany podlega ten, kto nie zachowuje zwykłych lub nakazanych środków ostrożności przy trzymaniu zwierzęcia. Przedmiotem ochrony tego przepisu jest bezpieczeństwo życia i zdrowia człowieka oraz bezpieczeństwo mienia, które mogą zostać zagrożone przez nieostrożne trzymanie zwierzęcia. Określając wymagane środki ostrożności, ustawodawca wskazuje na zwykłe lub nakazane. Zwykłe środki ostrożności to tradycyjne, przyjęte zwyczajowo, naturalne dla trzymania danego gatunku zwierzęcia, dodatkowo uzależnione od jego cech osobniczych i ewentualnego, potencjalnego zagrożenia. Z kolei nakazane środki ostrożności to takie, które wynikają z obowiązujących przepisów. Szczególne znaczenie mają zwłaszcza wydawane na podstawie ustawy z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach uchwalane przez rady gmin regulaminy ustalające szczegółowe zasady utrzymania czystości i porządku na terenie gminy.

W przedmiotowej sprawie ma zastosowanie Regulamin utrzymania czystości i porządku na terenie Gminy T. – załącznik do Uchwały Nr XX/145/15 Rady Miejskiej w T. z dnia 28 grudnia 2015 r. Zgodnie z rozdziałem 6 w/ w regulaminu osoby utrzymujące zwierzęta domowe, są obowiązane do zapewnienia ochrony przed zagrożeniem dla ludzi lub uciążliwością, a co za tym idzie osoby utrzymujące psy i inne zwierzęta domowe ponoszą pełną odpowiedzialność za zachowanie swoich zwierząt, w szczególności wyprowadzania psów na tereny użytku publicznego tylko na smyczy, zabezpieczanie nieruchomości przed wydostaniem się zwierząt poza jej obręb. Dodatkowo w przypadku zwierząt agresywnych obowiązkowym jest również korzystanie z kagańca i pozostawiania psa pod opieką osoby dorosłej, która zapewni sprawowanie nad nim kontroli. Naruszenie takich przepisów należy oceniać jako niezachowanie nakazanych środków ostrożności w rozumieniu art. 77 kw.

Czynność sprawcza została określona jako niezachowanie zwykłych lub nakazanych środków ostrożności przy trzymaniu zwierzęcia. Przez trzymanie zwierzęcia należy rozumieć sytuację, w której sprawca jest w posiadaniu, władztwie nad zwierzęciem. Nie musi być to zatem właściciel zwierzęcia. Przez trzymanie należy zatem rozumieć każde fizyczne władztwo nad zwierzęciem, niezależnie od tytułu prawnego (W. Radecki, w: M. Bojarski, W. Radecki, Kodeks wykroczeń, 2016, s. 605; S. Bułaciński, Niezachowanie, s. 40; J. Piórkowska-Flieger, w: T. Bojarski, Kodeks wykroczeń, 2007, s. 199; M. Kulczycki, J. Zduńczyk, O nowym, s. 120) i od celu.

Wątpliwości nie budziła również wina obwinionego w zakresie popełnienia czynu z art. 65 § 2 kw.

Wykroczenie z art. 65 § 2 kw popełnia ten, kto wbrew obowiązkowi nie udziela właściwemu organowi państwowemu lub instytucji, upoważnionej z mocy ustawy do legitymowania, wiadomości lub dokumentów co do m.in. tożsamości własnej. Czynu tego można się dopuścić tylko przez zaniechanie. Obwiniony mimo obowiązku, nie wydał strażnikowi miejskiemu swojego dowodu tożsamości. Sam obwiniony nie kwestionował w gruncie rzeczy tego, że dnia 14 marca

2017 r. w czasie interwencji, odmówił należytego podania im swoich danych osobowych, tylko bronił się wskazując, że nie mógł się porozumieć z strażnikiem miejskim, który był dla niego nieuprzejmy.

W ocenie Sądu zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie pozostawia tym samym wątpliwości w zakresie winy obwinionego, która została udowodniona. Z materiału dowodowego wynika, że obwiniony dwukrotnie tj. w dniach 14 marca 2017 r. i 12 kwietnia 2017 r. pomimo obowiązku nie zachował ostrożności przy trzymaniu psów i nie zabezpieczył nieruchomości przed wydostaniem się zwierząt poza jej obręb, nadto w dniu 14 marca 2017 r. odmówił okazania dokumentu tożsamości strażnikowi miejskiemu interweniującemu w związku z niezachowaniem środków ostrożności przy trzymaniu zwierząt domowych.

W realiach tej sprawy nie występują okoliczności wyłączające winę obwinionego, czy bezprawność czynu.

Wymierzając łącznie karę grzywny w wysokości 200,00 złotych, Sąd baczył, aby była ona możliwa do wykonania przez obwinionego, a jednocześnie dotkliwa na tyle, aby zrealizowała cele represyjne i wychowawcze, wysokość wymierzonej grzywny jest adekwatna do stopnia przekroczenia dopuszczalnej w danym miejscu prędkości, adekwatna do możliwości finansowych obwinionego.

Biorąc powyższe pod uwagę Sąd orzekł jak w punkcie 1 sentencji wyroku.

Mając na uwadze zasady słuszności, Sąd, stosownie do przepisów art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 119 kpw zwolnił obwinionego od opłaty oraz pozostałych kosztów sądowych, przejmując je na rzecz Skarbu Państwa.

Biorąc powyższe pod uwagę Sąd orzekł jak w punkcie 2 sentencji wyroku.